

TAMMI

ELI TERHI TARKKIAINEN

MMII

ELI
KUINKA
SUKUA
JATKETAAN

YY

TERHI TARKIAINEN

Emily,

eli kuinka sukua jatketaan

TAMMI
HELSINKI

© Terhi Tarkiainen ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-3568-4

Painettu EU:ssa

Voltairen *Candiden* sitaatin suomentanut J. A. Hollo.

Horatiuksen oodin sitaatin suomentaneet Teivas Oksala ja Erkki Palmén.

*Äideille ja ei-äideille,
silti naisille.*

*...this vital principle! - this subtile matter!
- the magnetico-electrical fire or effluvium!
- which I shall have the honour of convincing you, Gentlemen,
is the real, the EVER-LIVING cause of what we call LOVE!*

James Graham, *Il Convito Amorososo! Or,
a Serio-comico-philosophical Lecture* (1782)

*Now we don't need instructions baby
Don't you be afraid
It takes a little friction
That's how our love is made
From a little spark in the dark
Just a little spark in the dark...*

Alice Cooper, "Spark in the Dark" album *Trash* (1989)

Kitka

1763

I. luku,

jossa sukupuu kasvattaa uuden haaran

Kolkuttimen tömähtäessä tammiovea vasten Emilyn olisi oikeastaan pitänyt olla muutaman viehättävästi kalustetun salongin päässä odottamassa kärsivällisesti, että lakeija toisi tarvittavat tiedot tulijasta. Pehmeässä tuolissaan istuskellen lady Levin olisi sitten voinut makustella vieraan nimeä ja ripustaa tämän oikealle oksalle sosiaalisten suhteidensa puussa. Vaikka sen ytimessä olivatkin perhe ja lähimmät sukulaiset, kyse ei suinkaan ollut pelkästä sukupuusta, vaan runko laajeni tuuheaksi oksistoksi, johon kuului myös kaukaisia sukulaisia, todennäköisiä sukulaisia, väitettyjä sukulaisia ja sellaisia sukulaisia, joista oli kuultu vain huhupuheita. Puussa oli lisäksi tilaa ystäville, hyvänpäiväntutuille ja tutuntutuille, kerran ohimennen tavatuille ja puoliksi unohdetuille sekä monille vielä kohtaamattomille, ja olipa siellä oma oksansa vihamiehillekin.

Kaiken kaikkiaan kyseessä oli sangen mittava jaetun veren ja sosiaalisten suhteiden verkosto, mutta sillä oli silti rajansa. Ja siellä, mihin oksat loppuivat ja juuret eivät yltäneet, olivat ihmiset, joita saattoi nimittää vain *vieraiiksi* ja toivottaa heille hyvää päivää.

Tämän vierailun ajankohta oli kuitenkin niin poikkeuksellisen myöhäinen, että kolkutuksen kaikuessa Pennymoor Manorin kiviseinistä Emily ei istunut mukavasti salongissa,

vaan oli jo nousemassa yläkertaan johtavia portaita kohti nihkeää vuodetta ja levotonta unta. Hän ei missään nimessä halunnut enää ottaa vastaan vieraita ja olisi kaikkein mieluiten vain käskenyt sammuttaa lyhdyt ja salvata ovet, jotta kolkuttelija ymmärtäisi jatkaa matkaansa. Mutta kartano ei ollut koskaan käännäyttänyt pois avuntarvitsijoita, eikä sellaisia perinteitä rikottu enää kahdensadan vuoden jälkeen. Niinpä Emilyn ei auttanut kuin huokaista ja lähteä palaamaan portaita alas takaisin halliin.

Nuoria lakeijoita ei tietenkään näkynyt enää missään, mutta herra Raines oli ehtinyt ontua kynttilä kädessään ovelle ja tervehti parhaillaan vierasta juuri niin hitaan jäyhästi kuin hänen ikäpolvensa hovimestarit tapasivat tehdä. Sanoja oli vähän, kumartelua runsaammin, ja sitten vaihdettiin pari pitkää, painavaa katsetta ennen kuin tulija ymmärsi sanoa sen, mitä häneltä odotettiin.

”Jonathan Drake”, mies esitteli itsensä samalla, kun otti päästään hatun, joka valutti vettä kaikista kolmesta nurkastaan. Sade ryöppysi sisään oviaukosta hänen takanaan, mutta tummat hiukset näyttivät jo niin likomäriltä, ettei lisäkastuminen ilmeisesti enää huolettanut häntä. ”Olen tullut tapaamaan paronia.”

Herra Raines astui sivuun ja odotti, että vieras pääsi hänen ohitseensa eteishalliin. Herra Draken vanavedessä tuli myös rähjäisen näköinen miespalvelija, joka kantoi niin montaa pakaasia, että vaikutti siltä kuin vieraan aikeena ei olisikaan vierailu vaan muutto asumaan paroni Levinin katon alle.

Emily seurasi porrastasanteelta, kuinka herra Raines otti tuskallisen verkkaisesti vastaan miesten vettyneet viitat, jotka olivat jo ehtineet muodostaa pienen lammikon hallin mustin ja valkoisin marmorilaatoin päällystetylle lattialle. Sivupöytien korkeissa maljakoissa nuokkuvat kukat jäivät auttamatta toi-

seksi, kun suuren tilan täytti määrän nahkan ja villakankaan raskas tuoksu. Sitten hovimestari ohjasi heidät kohti itäistä holvikaarta, joka johti Keltaiseen salonkiin, ja pyysi heitä odottamaan siellä sen aikaa, jotta voisi käydä ilmoittamassa heidän saapumisestaan kartanon valtiattarelle.

Tämän kuultuaan Emily selvitti kurkkuaan ja tarttui sitten helmoihinsa laskeutuakseen viimeisen porrasvälin alas eteishalliin. ”Ei tarvetta, herra Raines, olen tässä.” Äänensävynsä hän sai pidettyä arvolleen sopivana, mutta askeliin jäi ärtymyksen tuomaa nykimistä. ”Minä olen lady Levin.”

”Arvon lady, mikä helpotus tavata teidät yhä jalkeilla”, Drake sanoi nopeasti ja kumarsi asiaankuuluvan syvään. Tukan täydeltä pisaroita ryöpsähti pitkin lattialaattoja aivan kuin koira olisi käynyt ravistelemassa turkkinsa kuivaksi.

Miehen asu vaikutti siivolta, vaikka nykyisessä kunnossaan vaatteiden väriä tai laatua olikin mahdotonta määritellä, märkä verka kun muistutti koko lailla märkää sarkaa. Herra Drake kantoi kuitenkin vyötäisillään pukumiekkää kuten herrasmiehelle sopi, saappaiden kärjet eivät irvistelleet eikä kostuneista vaatteista nouseva tuoksukaan ollut liian voimallinen. Kaiken tämän perusteella Emily päätteli hänen olevan kutakuinkin sivistynyt, vaikkakin toivottoman vetinen.

”Niin, taidamme olla melkoisen surkea näky”, Drake sanoi ja sipaisi nopeasti kämmenellään tummaa tukkaansa. Se oli niin lyhyt, että jäi pyyhkäisyn jäljiltä sojottamaan terhakkaasti pystyyn kuin oraalle noussut viljapelto. Miehen otsa oli melko korkea, kulmat matalat, ja silmät niiden alla katselivat ympärilleen kirkkaina ja terävinä. Ihailtavaa hallissa riittikin, vaikka parin kynttilän valossa hän ei voinut nähdä kuin aavistuksen seinillä roikkuvista gobeliineista tai kattoon maalatusta sini-taivaasta antiikin jumaluuksineen.

”Valitettavasti tämä kurja sää viivästytti matkantekoani”,

Drake jatkoi kääntäen huomionsa eteishallin seinistä takaisin Emilyyn. ”Kaiken kukkuraksi vanhan Horatiuksen jalka lipesi mutaisella tiellä ja kenkä pääsi irtoamaan, niin että jouduimme Tomin kanssa taivaltamaan viimeiset mailit jalkapatikassa. Suottehan siis anteeksi ryvetyneet ulkomuotomme.” Drake viittasi ensin omaan asuunsa, sitten palvelijaansa, joka oli parhaillaan ravistelemassa heidän takkejaan kuiviksi ja puristi uuden ryöpyn vettä lattialle kasvaneeseen lätäkköön. ”Toivon hartaasti, ettei lordi Levin pane pahakseen saapumisemme epätavallista ajankohtaa.”

Pahoitteluja ei osoitettu talon rouvalle, jonka kanssa keskustelua kuitenkin käytiin, eikä Emily siksi voinut estää pientä piikikkyyttä äänessään, kun hän vastasi: ”Ei suinkaan, vuorokautta on sentään jäljellä lähes kokonainen tunti.”

Kohteliaisuus velvoitti tarjoamaan yösjän niin herra Drakeille, tämän palvelijalle Tomille kuin hevosellekin – olettaen että Horatius oli ratsu, eikä ovesta kohta nilkuttaisi sisään vielä kolmas mies, vailla toista kenkää. Muilta osin Emilyn oli kuitenkin tuotettava pettymys.

”Lordi Levin on paraikaa metsästysretkellä, enkä odota häntä palaavaksi vielä muutamaaan päivään. Saanen kysyä, kuinka te tunnette mieheni? En valitettavasti muista kuulleen nimeänne aikaisemmin.”

”Ettekö? Katsokaas, olen Louisan poikia”, Drake vastasi iloisesti, ”tai ainoa poika, sisareni kun ovat enimmäkseen naisia. Toki miehenne on maininnut Louisan?”

Emily pudisti päätään.

”No, me olemme joka tapauksessa paronin kanssa pikku-serkkuja äitini veljen vaimon puolelta. Vai olikohan se sittenkin hänen sisarensa miehen kautta. Jonkin niin etäisen mutkan takaa kuitenkin, ettei jaettua verta taida olla montaa tippaa, mutta eihän sitä enempää tarvitakaan.”

Draken naurahtaessa Emily vain nyökkäsi. Mielessään hän risti miehen Drake-serkuksi, sillä John-serkkuja hänellä oli ollut kasassa jo toistakymmentä siinä vaiheessa, kun oli päätännyt lopettaa näiden numeroimisen.

”Luonnollisesti mieheni sukulaiset ovat aina tervetulleita Pennymooriin.” Sitten Emily kääntyi kartanon hovimestarin puoleen. ”Herra Raines, katsottehan, että vieraamme saa kuivaa ylleen ja raikkaat lakanat vuoteeseensa. Jaarlin huone on kaikesti nopein valmistella. Ja vieraallamme on varmasti myös nälkä?” Tämän viimeisen hän kohdisti taas Drakelle.

”Kerrassaan armoton, parahin lady Levin. Söisin vaikka sanani, jos siitä olisi vatsan täytteeksi.”

Emily hymyili vieraalleen. ”Emmeköhän löydä teille jotain maukkaampaakin purtavaa.”

2. luku,

jossa katseet kääntyvät Venukseen

Vaikka Emily oli jo oman illallisensa nauttinut, hän otti paikkansa pöydän päässä alakerran ruokasalissa, jonka yhä savuavia kynttelikköjä palvelijat nyt sytyttelivät uudestaan. Mitään mutinoita ei kuulunut, mutta ruokaa tarjoileva piika pidätteli haukotusta niin keskittyneesti, että leikkelevati pääsi liukumaan aivan hopeatarjottimen reunalle. Herra Raines loi tyttöön ankaran katseen ja sai tämän korjaamaan kiireesti asentoaan. Kokematon piika taisi kannatella tarjotinta ensimmäistä kertaa elämässään ja oli nytkin päässyt avuksi vain, koska talon kahdesta lakeijasta toinen oli yhä järjestämässä vieraan huonetta ja toinen oli lähtenyt talleille herättämään renkiä, jotta kenkensä menettänyt ratsukin saisi yösijan.

Hovimestarin apuna häärivät piikat eivät vaikuttaneet häiritsevän herra Drakea, jolta ei ollut vienyt kauan siistiä itsensä suurin piirtein salonkikelpoiseksi ja liittyyä emäntänsä seuraan. Omaa miespalvelijaansa hän näytti kuitenkin haeskelevan paneloitujen seinien tummista nurkista, mutta rauhoittui Emilyn vakuuttaessa, että keittiöissä huolehdittaisiin kyllä tämän syöttämisestä.

”Kiitän teitä huomaavaisuudesta, lady Levin. Katsokaas, kun Tom ja minä olemme kasvaneet lonkasta yhteen mat-

katessamme samalla hevosella puolen kuningaskunnan halki, niin sitä on välillä vaikea muistaa, kumpi meistä onkaan isäntä ja kumpi palvelija.”

Jälleen Drake nauroi ikään kuin olisi heittänyt teräväm-
mänkin sutkauksen. Emily tyytyi hymyilemään ja mietti, että
moista hilpeyttä ei ollut nähty Pennymoorissa koko kesänä.
Kaiken tämän sateen ja synkkyuden keskellä sitä oli kummasti
alkanut kaivata.

”Mistä asti saavutte luoksemme, herra Drake?”

Mies oli hetken vaiti keskittyessään keräämään lautasel-
leen niin valtaisan keon kylmiä paistisiivuja, juustoa, leipää
ja voita, että suuremmassa seurueessa sitä olisi voinut pitää
ahnehtimisena. Nyt ruokaa ei kuitenkaan tarvinnut säästellää
muille, sillä Emily tyytyi pelkkään viinilasilliseen ja siemaili
sitäkin vain, jotta iltapalaansa kaksin käsin ahmiva vieras ei
tuntisi oloaan kiusaantuneeksi. Silmäkulmastaan hän näki
herra Rainesin antavan piialle käskyn mennä hakemaan täy-
dennystä nyt jo tyhjäksi käyneelle tarjottimelle.

”Matkamme alkoi Nottinghamin itäpuolelta”, Drake ker-
toili suupalojen välissä. ”Tiemme vei ensin Birminghamiin,
siitä Cheltenhamiin. Sitten pysähdyimme hetkeksi Bristolissa,
ennen kuin jatkoimme Glastonburyn kautta tänne Devon-
shireen.”

”Se on pitkä matka taitettavaksi vain joutuakseen petty-
mään”, Emily pahoitteli, vaikka oikeastaan Draken oli syyttä-
minen yksinomaan itseään, kun ei ollut kirjoittanut etukäteen
ja ilmoittanut tulostaan. Harvemmin näin kaukaisia vieraita
saatiin aivan yllättäen ja ilman varoitusta, mutta mitä kauem-
min Emily seurasi miehen työskentelyä annoksensa parissa,
sitä vakuuttuneempi hän oli, ettei pitkä matka ollut voinut olla
täysin suunniteltu. ”Oliko asia, josta halusitte puhua miehel-
leni, kovin kiireinen?”

Veitsi heilahti vähän turhan läheltä Draken silmää, kun hän pyyhkäisi suutaan kämmenselkään ja sanoi: ”Ei suinkaan. Ajattelin vain ohimennen pistäytyä serkkupojan luona, kun nyt näille seuduille satuin.”

”Siinä tapauksessa olette tietenkin tervetullut jäämään kartanoon niin pitkäksi aikaa kuin vain haluatte”, Emily vakuutti ja soi vieraille lämpimän hymyn, ”mutta minun on varoitettava teitä, etten oikeastaan tiedä, kuinka kauan mieheni vii-pyy retkellään. Saattaa mennä useita päiviä, jopa kokonainen viikko, ennen kuin voimme odottaa häntä palaavaksi. Joten jos haluatte, välitän kyllä mielelläni hänelle terveisenne.”

Drake ei suoranaisesti vastannut, hymyili vain ja nyökäytti päätään ikään kuin olisi hyväksynyt Emilyn ehdotuksen. Hotkimisen lomassa hän jutusteli kepeästi tästä kosteasta kesästä, josta eteläinen Englanti oli saanut nauttia niin kauan, että moni kaipailee jo aikaista syksyä, jotta saataisiin edes vähän taukoa sateeseen. Kannustaakseen vierastaan pureskelemaan kunnolla ja välttymään tukehtumiselta Emily otti puheenvuoron ja kertoi kartanon kärsimistä vahingoista.

”Katto on onneksi kestänyt, mutta viime talvena aloitettu puutarhan uudistaminen on viivästynyt pahasti näiden jatkuvien sateiden vuoksi”, Emily sanoi ja katsoi, kuinka toinen kimpale juustoa ja kokonainen rypäleterttu siirtyivät Draken lautaselle. ”Tätä nykyä nurmikkomme taitaa muistuttaa pikemminkin sotatannerta kuin sitä smaragdinvihreänä läikehtivää samettia, jota arkkitehti meille lupaili. Voin esitellä kuoppia teille huomenissa, jos vain sää antaa myöten.”

”Ei huolta, eiköhän minulle riitä kaunista katseltavaa täällä sisälläkin”, Drake vastasi. Hän oli juuri ehtinyt heittää suuhunsa pari pikkuleipää ja joutui sitten viettämään hetken yskien muruja keuhkoistaan. Sanoja ei varsinaisesti voinut tulkita vihjailuksi, mutta kun ne yhdisti miehen vinoon hymyyn

sekä pitkien ripsien verhoamaan katseeseen, Emily näki edessään elostelijan, joka valmistautui hurmaamaan kokemattoman ja rakkaudennälkäisen neidon. Harmi vain, ettei yhtään sellaista sattunut olemaan paikalla.

Miehen jauhaessa lisää ruokaa vahvoilla leuoillaan Emily tarkasteli tämän jotenkuten pestyjä kasvoja, joita tuskin oli ajeltu moneen päivään, ja yritti arvailla miehen ikää. Drake ei voinut olla montaa vuotta Emilyä itseään vanhempi, mutta liiallinen oleskelu ulkosalla – kenties runsaan matkustelun myötä – oli uurtanut silmien ympärille viivaston, joka rypistyi oikeastaan varsin viehättävästi, kun hän hymyili taas Emilylle. Lyhyiden hiusten väri oli kuivuessaan muuttunut ruskeaksi, poskissa oli tervettä punakkuutta ja kirkkaissa silmissä aina jokin pieni pilkahdus, josta Emily ei onnistunut saamaan otetta. Aivan kuin Drake olisi ollut kaikesta hitusen huvittunut, kehui hän sitten mureaa paistia tai ihaili flaamilaista maalausta, joka roikkui ruokasalin seinällä suoraan häntä vastapäätä.

”Venus ja Adonis”, Emily vahvisti hänen epäilynsä, kun Draken katse pysähtyi tauluun kolmatta kertaa. ”Mieheni pitää sitä turhan klassillisena, vaikka minusta Rubens on noudatellut tässä pikemminkin Shakespearen visiota kuin Ovidiuksen alkuperäistä näytelmää.”

”Mistään visioista en uskalla mennä sanomaan, mutta neidon muhkeat muodot taiteilija ainakin on tavoittanut ihailtavissa määrin.”

Emily tiesi, että hänen olisi pitänyt punastua tai häkeltyä, ehkä jopa torua vierastaan asiattomasta sävystä. Sen sijaan hän jäi itsekkin jälleen kerran ihastelemaan Rubensin naisille tyypillistä pehmeää vatsaa, muhkuraisia reisiä ja puolipallon muotoisia, täydellisen pystyjä rintoja.

”Niin, Tizianin Venukset ovat todellakin pelkkiä heinänkorsia näiden rinnalla”, Emily sanoi mietteliäästi, katse yhä

maalauksessa.”Mielestäni ruoansulatukselle on eduksi katsella syödessä mieluummin jotain mukavan lihaisaa kuin tyhjäksi kaluttuja luita, eikö teistäkin?”

Drake naurahti.”Olette selvästi nainen, joka ei epäröi lausua mielipidettään, lady Levin. Ihailtava ominaisuus kenessä tahansa.”

Nyt Emily laski katseensa taulusta pöytäseuraansa.”Olen aina ajatellut, että tietty suoruus kannustaa myös keskustelukumppaneita suurempaan rehellisyyteen.”

Ryppyt vilahtivat taas Draken silmien ympärillä. Emily oli äkkiä hyvin tietoinen siitä, kuinka vähän oli antanut kama-rineitonsa ehostaa kasvojaan aamulla. Tuntui monesti niin turhulta puuteroida poskia sellaisina päivinä, joina hän tiesi tapaavansa vain keittäjänsä rouva Rainesin keskustellakseen ruokalistasta. Tukka oli sentään pesty vasta pari viikkoa sitten ja kiharoita oli poltettu viimeksi toissa päivänä, mutta tänä aamuna sekin puuterointi oli jäänyt tekemättä ja hius-ten paino tuntui nyt raskaana päätä vasten. Niin vaivihkaa kuin Emily yrittikin kohentaa rasvan latistamia kutrejaan ja kostuttaa värittömiä huuliaan, hänellä oli tunne että tarkka-silmäinen herra Drake huomasi sen. Itse asiassa Emily alkoi aavistella, että oli hyvin vähän, mitä Draken kirikkaat silmät eivät nähneet.

”Rehelligesti sanoen ymmärrän hyvin, ettei Levin piittaa katsella muiden naisten paljaita rintamuksia seinällään, kun hänellä kerran on noin viehättävä vaimo pöytänsä päässä.” Drake sanoi sen niin luontevasti, ettei Emily osannut reagoida edes sopimattomaan sanavalintaan ennen kuin mies jo jatkoi: ”Ihme, että serkkuni malttoi jättää teidät tänne niin pitkän retken ajaksi. Vaikka onhan teillä varmasti täysi työ kartanon pyörittämisessä, kun on palvelijoita ja alustalaisia – ja tietenkin vielä oma perhe hoidettavana.”

”Oi ei, meitä ei ole siunattu jälkikasvulla. Vielä. Olemmehan olleet aviossa vasta muutaman vuoden”, Emily lisäsi ikään kuin selitykseksi, vaikkei sellaista olisi vaadittukaan.

”Niin, ehtiihän sitä. Mutta kaiketi teillä on täällä muita sukulaisia seuranne?”

”Ei varsinaisesti. Ainoa sisareni asuu perheineen Lontoossa eikä mieheni juurikaan pidä yhteyttä sukuunsa, kuten tekin varmasti tiedätte.”

”Hyvä tavaton, tarkoitatteko sanoa, että olette aivan itsekseenne tässä isossa talossa?” Drake sanoi sen vilpittömästi hämmästyneenä, mutta jostain syystä Emily kuuli sanojen takana muutakin.

”En suinkaan tunne oloani yksinäiseksi”, hän kiirehti vastaamaan. ”Käyn sunnuntaisin kylän kirkossa, ja aina välillä saamme vieraita lähiseudun herraskartanoista. Vasta pari kuukautta sitten talossa yöpyi mieheni vanha tuttava yliopistoajoilta. Niin, että en minä suinkaan ole yksinäinen. Sisareni kirjoittaa minulle Lontoosta säännöllisesti.”

Se kuulosti ääneen sanottuna niin vähäiseltä, että Emily harkitsi, pitäisikö naurahtaa heleästi ja antaa ymmärtää, että leikkiähän tässä vain laskettiin, tietenkin hänellä oli liuta läheisiä ystäviä ja sukulaisia kaikki nurkat täynnä, hyvä kun mahtuivat edes teelle saman iltapäivän aikana. Mutta Drake ennätti jälleen hänen edelleen.

”Olen todella äärettömän pahoillani, että saitte minut ja Tomin näin yllättäen kynnyksellenne. Tarkoitukseni oli kyllä kirjoittaa edeltä, mutta siinä lähdön tuoksinassa se vain pääsi unohtumaan. Ja kun sitten olin jo matkalla, viestin lähettäminen tuntui hyvän paperin tuhlaukselta, kun kuvittelin joka tapauksessa ehtiväni perille yhtä joutuin ellen nopeamminkin kuin kirjeeni.” Drake huokaisi ja pyyhkäisi leipäpalalla viimeisenkin rasvapisaran lautaseltaan, joka näytti yhtä puhtaaksi

nuollulta kuin kartanon koirien jäljiltä. ”Minun olisi tietysti pitänyt huomioida tämä kesäinen keli, joka hidastaa kaikkien niiden liikkumista, joille ei ole siunaantunut kiduksia. Ehkäpä paluumatkaani varten vaihdan ruunan ruuheen!”

Emily ei ehtinyt teeskennellä naurua, kun ruokasalin ovi samassa avautui raolleen ja Draken miespalvelija pujahti sisään.

”Huone on nyt kunnossa ja kaikki valmiina”, mies supatti isäntänsä korvaan sen verran äänekkäästi, että Emilykin kuuli sanat.

”Erinomaista, Tom.”

Siinä missä Drake itse oli siistiytynyt parhaansa mukaan, hänen palvelijansa ei näyttänyt vaivautuneen, sillä mies oli yhä valtaosin kuran ja lian peitossa. Tom ei ollut edes vaihtanut märkiä vaatteitaan, kunhan vain oli heittänyt kuivan takin niiden peitoksi. Hänessä oli jotain määrittelemättömän näätämäistä, mikä sai Emilyn tahtomattaankin värähtämään miehen nähdessään.

”Olen helpottunut, että matkustatte palvelijan kanssa”, Emily huomautti ja käänsi nopeasti katseensa pois päin Tomista. ”Meillä on nimittäin parhaillaan hieman puutetta palveluskunnasta, enkä tiedä, olisinko voinut tarjota lakeijaa käyttöönnne.”

”Minä olen kyllä oppinut melko näppäräksi hoitelemaan itse itseni”, Drake sanoi, ja kuin todistaakseen sanansa hän ei jäänyt odottamaan apua vaan tönäisi tuolinsa taakse niin että kirskahti ja nousi pöydästä. ”Tässä kohtaa kiitan teitä poikkeuksellisen maukkaasta aterialta, arvon lady, ja vetäydyn nukkumaan pois matkani rasitukset. Teidän osoittamanne vieraanvaraisuus saattaa minut kiitollisuudenvelkaan, jota makselen mieluusti ja koko sydämestäni.”

Nyt sitä ei voinut enää estää. Emily tunsii lämmön tulvah-

tavan kasvoilleen, ja kun Drake pysähtyi hänen kohdalleen ja kumarsi, Emily saattoi jopa henkäistä epätavallisen naisellisesti. Jokin miehen hymyssä ja veikeässä katseessa sysäsi Emilyn koko kehon sellaiseen epätasapainoon, että oli vaikea ajatella muuta kuin parransängön peittämää vahvaa leukaa ja tummien kulmien alta tuikkivia silmiä vielä senkin jälkeen, kun Drake oli astellut luihun palvelijansa kanssa ulos ruokasalista.

Heidän mentyään Emily jäi istumaan paikoilleen osin koska halusi ajatella asiaa rauhassa, osin koska ei vielä aivan luottanut jalkoihinsa.

Herra Rainesin valvova silmä seurasi, kuinka palvelijat korjasivat pöydän tyhjäksi jo toisen kerran saman illan aikana. Sitten hovimestari itse kävi sammuttamassa kynttilät seinävierustoilta ja jätti palamaan vain suuren kynttelikön keskellä ruokapöytää.

”Tarvitsetteko vielä jotain, rouvani?”

”Kiitoksia, tämä riittää. Uskoisin, että olen juuri saanut kaiken tarvitsemani.” Sitten Emily oli hetken vaiti, ennen kuin kääntyi katsomaan herra Rainesia. ”Hän on hyvin eloisa ja iloluontoinen mies, tuo herra Drake, eikö olekin?”

”Kyllä, siltä vaikuttaisi.”

”Niin, juuri niin minäkin ajattelin. Jossain määrin rasittava, mutta myös erittäin hurmaava. Tuo seikkailunhalu on varmasti välttämätön paha. Ja ulkonäöltään hän muistuttaa hiukan miestäni, ovathan he sentään sukua.”

”Vain hyvin etäistä, rouvani.”

”Joskus siinä on kaikki, mitä voi vaatia.” Sitten Emily hymyili vanhalle miehelle. ”Niin, siinä tosiaan on kaikki. Hyvää yötä, herra Raines.”

”Hyvää yötä, lady Levin.”

Herra Raines poistui ja vei haukottelevat palvelijat mukanaan. Emily odotti, kunnes kuuli ruokasalin oven sulkeutuvan

heidän perässään, laski viinilasinsa pöydälle ja kohotti vasta sitten katseensa tauluun.

Vaalea ja häpeämättömän alaston Venus kurotti kohti Adonista, joka selvästi teki lähtöä metsästyskoirineen. Maalauksesta välittyi hienosti Ovidiuksen runon kohtalonomaisuus, Adonis kun oli Venuksen varoituksista välittämättä matkalla kuolemaansa. Mutta koska Adonis oli selin katsojaan, huomio kiinnittyi kokonaan Venuksen paljaaseen vartaloon ja anovaan ilmeeseen tämän takertuessa rakastajaansa, joka rakasti sitenkin villisikojen tappamista enemmän kuin häntä. Suloisen vauvanpullea Cupido oli tullut äitinsä avuksi ja piteli kiinni Adoniksen jalasta, kun taas Venus roikkui tämän käsivarressa, yritti epätoivoisesti pitää miehensä luonaan vielä hetken pidempään. Sinällään ele vetosi tehokkaasti tunteisiin, mutta asento myös puristi nuoren neidon rinnat yhteen tavalla, joka tuskin oli ollut taitelijalta tahaton valinta.

Jos Adoniksessa olisi lainkaan miestä, Emily ajatteli, tämä jättäisi koko metsästyksen sikseen, tarttuisi Venusta noista pyöreistä lanteista ja ottaisi rakkaansa siinä kivenlohkareen päällä. Emily ummisti hetkeksi silmänsä ja näki, kuinka Adoniksen kourat puristelivat helakan punaisia ruhjeita Venuksen pieniin, pystyihin rintoihin ja kallion karhea pinta raapi maidonvalkeat reidet naarmuille. Kaiken taustalla metsästyskoirien räksytys sekoittui hekumalliseen voihkeeseen, kun Venus sai kerrankin oikein kunnon käsittelyn.

Se oli niin vahva kuva, paljon vahvempi kuin taiteilijan kankaalle sutaisemat maaliviirut, että Emily joutui hengittelemään jonkin aikaa ennen kuin koirat ja kalliot ja kirkaskatseinen Adonis väistyivät ja hämärästi valaistu ruokasali palasi hänen ympärilleen.

Hän työnsi kätensä hameen laskoksiin ja veti esiin kirjeen. Tummanpunainen sinetti oli murrettu, eikä Emilyyn tarvinnut

enää avata arkkiä taitoksiltaan muistaakseen täsmälleen, mitä siinä sanottiin. Hän asetti kirjeen eteensä pöydälle ja painoi kämmenensä paksua, laadukasta lumppupaperia vasten kuin pitääkseen sen aloillaan. Vielä eilen, kun palvelija oli tuonut viestin, Emily oli pitänyt sitä uhkana. Mutta kun kynttilän-nysät nyt sihahtelivat yksi kerrallaan sammuksiin ruoka-pöydällä ja täyttivät salin savunhajulla, kirje erottui entistä selvempänä, aivan kuin vaalea paperi olisi hehkunut toivon hentoa valoa hämärän keskellä.

Herra Jonathan Drake oli tosiaan saapunut yllättäen, mutta hän oli myös saapunut yllättävän sopivasti.

HYPPÄISITTEKÖ MIEHENI HOUSUIHIN? JA SITTEN PUDOTTAISITTE NE, KIITOS.

Emilyllä on pulma: kartano tarvitsee perillisen, mutta aviomies on tiessään. Onneksi ovelle ilmestyy kirkassilmäinen herra Drake, joka on valmis ottamaan lordi Levinin paikan niin vieraiden edessä kuin sängynverhojen suojuksakin. Hilpeän tuhma historiallinen romaani saa 1700-luvun kipinöimään.

Terhi Tarkiaisen tyyli on riemastuttavaa, sopivan ronskia ja kieli poskessa reviteltyä mutta kuitenkin tyylikästä. Kutkuttavasti kuvattuja eroottisia väreitä ja hienosti tekstiin upotettua historian tuntemusta ilman rasittavaa luennointia.

Leena Lehtolainen

ROMAANISTA

**KITTY, ELI KUINKA MIES TUHOTAAN
(2020)**

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3568-4